

[Bindslev.]

afskaffe Krudt og Kanoner, som man udrydder Gerrighed og Havesyge ved at afskaffe Pengene. Der foreligger her en beklagelig Forveksling af Ukrudtets Rod og dets Top. Jeg forstaaer meget vel dem, der hævder, at det er lidet stemmende med Kristendommens Retfærdighedsideal, naar f. Eks. det kristne Europa, jeg tør vel næsten sige med korslagte Arme, har set paa den Udryddelseskrig, der har været ført mod det kristne Armenierfolk, og som jeg anser for en af den nyere Tids største Skampletter paa det, man kalder Civilisationen, og jeg vilde have fundet, at det i langt højere Grad var stemmende baade med den vesteuropæiske Civilisation og med Kristendommen, ret forstaaet, hvis de vesteuropæiske Magter, som jo havde Mulighed for at gøre en Indsats paa dette Omraade, med Vaaben i Haand havde sørget for at værgede dette ulykkelige Folk. Og som dette Eksempel kan drages frem til Belysning af, hvor kompliceret Spørgsmaalet Krig og Fred er i kristen Belysning, saaledes kunde der jo drages adskillige andre Eksempler frem. Det løses ikke saa let endda, og Kristendommen lader sig ikke saa let tage til Indtægt i et konkret politisk Spørgsmaal. En kristelig Motivering for Afrustning kan efter mit Skøn overhovedet kun gives, hvor den aandelige og den moralske Baggrund og Undergrund er til Stede i et Folk, det vil med andre Ord sige, hvor Kristendommens Grundtanker har gennemsyret et Folk og da baade Folket som Helhed og de enkelte Mennesker, saaledes at de er i Stand til at paatage sig det Martyrium, der maatte følge med at afruste. Og dermed skulde saa følge, at man var klar over, at det var Udtryk for en høj moralsk Standard, naar et Folk afrustedes, og ikke Udtryk for Veghed og Sløvhed og Frygt. Saaledes vil det altid gaa, at naar Kristendommen staar overfor et Problem, saa er det det personlige, der bliver det afgørende, det er ikke de rent ydre Fænomener, man kan dømme efter. Dømmer ikke efter Skinnet, men dømmer en retfærdig Dom! Den retfærdige Dom dømmes kun ud fra en Bedømmelse af det Sindelag, som ligger bag, og det turde vel være et Spørgsmaal, om det danske Folk, hvis det i dette Øjeblik skred til Afrustning, virkelig var saaledes

stillet, at man turde sige, at det var dikteret af en virkelig høj kristelig moralsk Standard. Det ærede Medlem Hr. Holstein har jo i sit Indlæg bl. a. ogsaa været inde paa dette Spørgsmaal og har ganske rigtigt peget paa, hvorledes de, som ønsker at afruste, altsaa at nedlægge Vaabnene, hvor det gælder om at værne den store Helhed, dog nok ønsker at opretholde de Samfundsinstitutioner, som værner de enkelte smaa Enheder indenfor det enkelte Land og det enkelte Folk, og naar man i Diskussionen om, hvad Kristendommens Synspunkt er paa dette Omraade, Gang paa Gang har fremdraget de kendte Steder i Bjergrædiken — der jo ikke alene taler om, at man ikke skal sætte sig op mod det onde, men som ogsaa taler om, at hvis en vil tage Kjortelen, skal man ogsaa give ham Kappen o. s. v. —, saa er det jo netop Skriftsteder, der gaar ikke paa Krigen mellem Folkene, men som netop gaar paa det, jeg vilde kalde Politimyndigheden i et Folk, dette, at man ikke skal sætte sig til Modværg overfor dem, der vil krænke de enkeltes Rettigheder i Hjemmet og i Samfundet. Det er altsaa i Virkeligheden et Spring, man har foretaget i Bevisførelsen; naar man nok vil anvende disse Skriftsteder overfor Krig mellem Folkene, men ikke vil anvende dem i Samfundet som Helhed. Men netop dette viser dog, hvor kompliceret Spørgsmaalet er, thi det er jo ganske klart, at i den Betragtning, Jesus her opstiller, ligger der, tør man vel sige, noget rent anarkistisk, som i sidste Instans vilde føre til en Opløsning af Samfundet, i hvert Fald i de Former, vi kender det her.

Det er naturligtvis ikke min Hensigt at gaa videre her, thi det vilde føre for langt, men jeg giver blot disse Antydninger for at vise, hvor uhyre kompliceret Spørgsmaalet er, og at det ikke er løst ved blot i al Almindelighed at sige, at det at afruste er Kristendom, og det at lade være er det modsatte.

Og her kommer jeg til det, som maa være Konklusionen for mit Vedkommende. Spørgsmaalet er jo nemlig, om Afrustningen overhovedet skaaner os for Krig, om den overhovedet gør det muligt for Danmark at leve i en fredelig Tilstand. Her vil jeg have Lov til at understrege det, som ogsaa tidligere konservative Talere har hævded, at det, at vi ønsker et Forsvar opretholdt for Danmarks Vedkommende, i ingen Hen-